

Afscheid Jan de Kater als secretaris van het Wagnergenootschap

Uitgesproken bij de Algemene Ledenvergadering, 2 maart 2020

Beste Jan, beste mensen,

Het is duidelijk dat een actieve vereniging van bijna 400 leden, die praktisch elke maand een ledenactiviteit organiseert, behoorlijke eisen stelt aan haar bestuur. Zowel inhoudelijk als qua tijdsbesteding. Een van de functies die daarbij het meest in het oog springen is die van de secretaris. Die is enerzijds de spil t.a.v. alle berichtgeving binnen zowel het bestuur als naar de leden. Maar minstens zoveel werk, en dat blijft voor de buitenwereld nagenoeg onzichtbaar, is de afhandeling van allerlei vragen en andere zaken waarvoor de leden bij hem aankloppen. Daar moet je wel een beetje op gebouwd en goed op zijn toegerust zijn, om dat altijd fluitend aan te kunnen. Het secretarisschap is een veeleisende, op mensen gerichte, functie waar je geleidelijk ingroeit.

Jan, dat gold ook voor jou. In de aanvang, nu 4 jaar geleden was het toch onwenniger voor je dan je oorspronkelijk had gedacht. Maar we mogen concluderen dat jij het deze jaren uitstekend hebt gedaan. Elk volgend jaar liep het nog vlotter dan het vorige. Jij leerde veel leden kennen en veel leden leerden jou kennen. De secretaris als spil van de vereniging, waarvoor geen inspanning te veel is.

Daarom was er toch wel consternatie toen je een klein jaar geleden aangaf het bij 1 termijn van 4 jaar te willen laten. Dat hadden wij als overige bestuursleden niet verwacht, het liep immers lekker. Je gaf er duidelijk je persoonlijke argumenten bij, die wij niet anders dan ten volle konden respecteren. Maar dat je nu weggaat, vinden wij allemaal toch wel heel jammer. En ik weet zeker dat ik daarbij mede namens alle leden spreek. Wij beiden hebben enige tijd nodig gehad om aan elkaar te wennen, maar met de jaren loopt de samenwerking als een zonnetje en ik vind het dus ook persoonlijk, echt, verrekke jammer, dat je vertrekt!

Jan de Kater

In zijn schrijvens was Jan altijd kort van stof. Geen woord te veel, daar gruwet Jan van, hoe korter hoe beter. Beroemd, of liever berucht waren zijn mails: “Beste,” en dan volgt een zinnetje van hooguit 5 of 6 woorden. Daar moesten we het maar mee doen. Dat was voor zijn medebestuurders wel even wennen. Maar Jan kan ook heel diplomatiek formuleren. Dan komt de oude bedrijfspsycholoog weer naar boven. Dan cirkelt hij, met behoud van de kernboodschap die hij wil overbrengen, daar heel toegankelijk en empathisch om dat hoofdonderwerp heen. Daar hebben we afgelopen week weer een staaltje van mogen meemaken. Jan, dank daarvoor.

Opera is emotie. Dat weten we allemaal. Het is dan ook niet gek dat organisaties op operagebied en hun bestuurders daar ook mee behept zijn. Wel, ook het Wagnergenootschap is daar geen uitzondering op. Als de gemoederen weer eens hoog opliepen dan hadden we Jan om ons allemaal weer tot bedaren te brengen en iedereen

tot de rede aan te sporen. Voor een goed team, dat ook vertrouwen in elkaar heeft, heb je voor een evenwichtig groepsproces, medebestuurders in verschillende rolpatronen nodig. Jan heeft in dit opzicht de afgelopen jaren een duidelijke positie binnen ons bestuursteam gehad, waarvoor we hem niet genoeg kunnen bedanken.

Behalve voor het WGN is Jan ook actief als zeer betrokken vrijwilliger bij De Nationale Opera. Hij neemt actief deel aan de informatiepool die bij de voorstellingen het publiek informeert en goede raad geeft. Bovendien werkt hij elke vrijdag op het archief van de opera om daar de boel op orde te brengen. Hij vertelt er niet veel over, maar uit wat ik er wel van heb begrepen is dat het feitelijk een soort Sisyfus-arbeid is, waarmee hij nog jaren vooruit kan.

Jan, als operaliefhebbers die wij allemaal zijn, zullen we je dus best nog heel wat keren terugzien in de Stopera en trouwens ook in het Concertgebouw.

In de meeste huizen tegenwoordig schijnen geen boekenkasten meer aanwezig te zijn. Onbegrijpelijk voor een weldenkend mens, dunkt me. Nou, bij Jan is dit zeker niet het geval. Jan woont namelijk in een boekenkast. Het hele huis, alle kamers, de gang, andere ruimtes, alles staat vol met boeken. Er kan feitelijk geen boekband meer bij. Maar een echte boekenliefhebber kan deze verslaving niet bedwingen. Dat levert dus een fors probleem op. Dan is het te begrijpen dat Jan als afscheidscadeau een E-reader wilde hebben. Daar kan hij dan nog wel de duizenden boeken in opslaan die er fysiek in zijn huis niet meer bij kunnen. Jan, hierbij, het is je van harte gegund en we hopen dat je er heel veel plezier van zult hebben.

Jan, nogmaals grote dank van ons allen, voor alles wat je de afgelopen jaren voor de vereniging, en de stichting, hebt betekend.

Het ga je goed en wij zullen elkaar vast en zeker nog heel wat keren ontmoeten.